

BENEDIKT XVI. (2005. – FELICITER REGNANS)
(*BENEDICTUS XVI.*)

Ubicumque et semper

*Apostolsko pismo - motuproprij kojim se uspostavlja
Papinsko vijeće za promicanje nove evangelizacije*

Svugdje i uvijek Crkva ima obvezu naviještati Evanđelje Isusa Krista. On, prvi i najveći evangelizator je dao apostolima, na dan svoga uzašašća k Ocu, nalog: “Pođite i učinite sve narode mojim učenicima, krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga i učeći ih poštivati sve što sam vam zapovjedio.” (Matej 28:19 – 20). U vjernosti ovom nalogu, Crkva – narod kojega je Bog odabrao, od dana Duhova, kada je primio Duha Svetoga kao dar (Dj 2:14), tako da naviješta njegova divna djela (vidi 1. Petrova 2,9) - nikad nije prestala oglašavati, cijelom svijetu, ljepote Evanđelja navješćujući Isusa Krista kao pravoga Boga i pravoga čovjeka: istog „jučer, danas i zauvijek”(Heb 13,8), koji je svojom smrću i uskrsnućem donio otkupljenje i tako doveo staro obećanje do ispunjenja. Stoga, evangelizacijsko poslanje, kao nastavak djela Gospodina Isusa namijenjenog i za rad Crkve potrebnog i nezamjenjivog, je odraz njezinog vlastitog bića.

Ovo poslanje je, u povijesti, uvijek poprimalo nove oblike i programe, ovisno o mjestima, situacijama i o povijesnim trenucima.

Jedno od posebnih obilježja našeg vremena je susret s fenomenom otpadništva, koje se sve više i više širi u društvima i kulturama koje su stoljećima izgledale prožete Evanđeljem. Društvene promjene koje smo doživjeli u posljednjih nekoliko desetljeća, rezultat su uzroka čiji korijeni sežu vrlo daleko i koji su potpuno izmijenili sliku našeg prihvaćanja svijeta.

Dovoljno je pogledati na ogroman napredak znanosti i tehnologije, na proširenje mogućnosti života i prostora individualne slobode, velike promjene na ekonomskom polju, u procesu okupljanja naroda i kultura, nastale masovnim kretanjem stanovništva, rastuću međuovisnost među narodima. Sve to nije uvijek bez posljedica za vjersku dimenziju ljudskoga života.

I ako je čovječanstvo iz tih promjena doživjelo, s jedne strane, neosporne prednosti, a Crkva dobila dodatni poticaj da daje svjedočanstvo nade koja je ispunja (usp. 1 Pt 3,15), s druge strane se pokazuje zabrinjavajući gubitak osjećaja za sveto, što je dovelo, kako se čini, do dovođenja u pitanje i samih temelja, kao što je vjera u Boga, Stvoritelja i Uzdržitelja, Objavu Isusa Krista kao jedinog Spasitelja i zajedničko razumijevanje ključnih iskustava ljudi kao što su podrijetlo, kraj života, život u obitelji i pozivanje na naravni moralni zakon.

Iako se sve ovo, od strane nekih, hvali kao oslobođenje, vrlo brzo se postaje svjestan unutarnje pustinje, koja se pojavljuje na mjestima gdje se čovjek osjeća oslobođen onoga što predstavlja temelj svih stvari, tako što on sebe želi vidjeti kao jedinog graditelja vlastite naravi i gospodara vlastite sudbine.

Već je Drugi vatikanski sabor (XXI. ekumenski koncil), za središnju temu, uzeo pitanje odnosa između Crkve i ovoga svijeta danas. Na liniji koncilske nauke Naši su prethodnici dodatno razmišljali o potrebi da se nađu odgovarajući oblici da bi se našim suvremenicima dalo priliku da čuju i da prihvate živu, vječnu Riječ Gospodnju.

Uz dalekosežno predviđanje, sluga Božji, Pavao VI., je ustvrdio da se pokazuje korist evangelizacije: „na isti način, sve više i više je potrebno, s obzirom na danas često uočenu dekristijanizaciju. Mnogi zapravo, iako su kršteni, stoje potpuno izvan kršćanskog životnog prostora: obični ljudi, koji imaju neku vjeru, ali jedva poznaju njezine osnove, kao i intelektualci osjećaju potrebu upoznati Isusa Krista u drugačijem svjetlu nego su to bili poučavani u djetinjstvu, i na kraju mnogi drugi. ” (Apostolsko pismo „Evangelii nuntiandi“, broj 52). A uz misao na one koji su udaljeni od vjere, dodao je da evangelizacijski rad Crkve „stalno mora tražiti odgovarajuća sredstva i odgovarajući jezik da Božju objavu i vjeru u Isusa Krista tamo donese ili ponovno propovijeda, ” (Apostolsko pismo „Evangelii nuntiandi“, broj 56).

Časni sluga Božji, Ivan Pavao II. je od ovog izazovnog zadatka učinio jedan od temelja svoje službe naučavanja i on je iznjedrio pojam „nove evangelizacije” kojega je sistematski produbljivao u bezbrojnim govorima: onu zadaću o kojoj se Crkva danas brine, posebno u područjima drevnog kršćanstva.

Zadaća koja izgleda čisto izvanjska, da bi uspjela, zahtijeva prije svega neprestanu nutarnju obnovu, neprestano razvijanje – moglo bi se reći od „evangeliziranih” k „evangelizacijskim”.

Dovoljno je sjetiti se što je rečeno u postsinodalnoj apostolskoj pobudnici „Christifideles laici”: „Sve zemlje i narodi u kojima su nekada cvjetali religija i kršćanski život i mogli su stvarati žive i vjerujuće zajednice sada izgledaju prožeti širenjem rastućeg indiferentizma (ravnodušnosti), sekularizma i ateizma.“ Tu se radi, u prvom redu, o zemljama takozvanog prvog svijeta u kojemu blagostanje i potrošnja, iako praćeni mjestimično teškom bijedom i siromaštvom time potaknutih, tako žive, „kao da Boga ne bi bilo.” Vjerska ravnodušnost i, gotovo, nepostojeća religiozna praksa, čak i s obzirom na probleme ljudske egzistencije, nisu ništa manje zabrinjavajući i razarajući nego li je to eksplicitni ateizam. I ondje gdje je kršćanska vjera sačuvana u nekim od svojih tradicionalnih i ritualnih oblika izražaja, sve više se isključuje iz najvažnijih trenutaka života kao što su rođenje, patnja i smrt (...) U drugim, pak, područjima i zemljama žive sve do danas, no i toj moralnoj i duhovnoj baštini prijeti opasnost da se potpuno izgubi u sukobu sa složenim procesima, prije svega, sekularizacije i širenja sekta.

Samo nova evangelizacija može osigurati produbljivanje čiste i čvrste vjere, što može učiniti da te tradicije dobiju snagu za istinsko oslobođenje. Sasvim sigurno je potrebno obnoviti kršćansku bit ljudskog društva. Preduvjet za to je obnova kršćanske biti zajednica koje žive u tim zemljama i narodima. “(Br. 34)

Time što smo preuzeli brige Naših časnih prethodnika, mislimo da je prikladno dati odgovarajuće odgovore da cijela Crkva ponovo oživi, prožeta snagom Duha Svetoga i pokaže se, današnjem svijetu, s misionarskim žarom kojega bi donijela **nova evangelizacija**.

To se, prije svega, odnosi na (djelomično) Crkve starih korijena koje žive u vrlo različite stvarnostima i prema tome imaju sasvim drukčije potrebe i čekaju na različite impulse evangelizacije: u nekim područjima se kršćanska praksa, još uvijek, pokazuje dobre životne snage i dubokih duhovnih korijena u dijelu cijele generacije, usprkos rastu fenomena sekularizacije, dok se u drugim regijama primjećuje jasnije pozicioniranje društva, u svoj njegovoj cjelini, daleko od vjere, sa slabijim Crkvenim strukturama, čak i ako ne nedostaju elementi vitalnosti koje neprestano daje Duh Sveti. Primjećujemo, na žalost, područja koja se čine potpuno dekristijanizirana, u kojima je svjetlo vjere povjerenom svjedočenju malih zajednica: ovim područjima je potreban jedan novi navještaj Evanđelja, jer pokazuju, na poseban način, odbojnost prema mnogim dosadašnjim vidovima kršćanske poruke.

Raznolikost situacija zahtijeva pažljivo razlikovanje, jer govoriti o „novoј evangelizaciji” ne uključuje potrebu razvijanja jedinstvene i identične formule za sve okolnosti. U svakom slučaju nije teško biti svjestan da ono što je potrebno svim (dijelovima) Crkve koji žive u tradicionalno kršćanskim

teritorijima - obnovljeni misionarski entuzijazam, je izraz nove velikodušne otvorenosti prema darovima milosti. U stvari, ne smijemo zaboraviti da će uvijek prvi zadatak biti vladati se poučljivo prema milosnom djelovanju Duha Uskrsloga koji prati one koji nose Evanđelje i da otvara srca onih koji slušaju. Da bi se moglo, na plodan način, propovijedati riječ Evanđelja, potrebno je imati duboko iskustvo Boga.

Baš kao što smo ustvrdili u Našoj prvoj enciklici „Deus caritas est”, „biti kršćanin nije rezultat etičkog izbora ili uzvišene ideje, nego susret s događajem, osobom, koja daje našem životu novi obzor i odlučujući smjer “(br. 1). Tako na početku svake evangelizacije ne stoji nikakav projekt ljudske ekspanzije (ljudskog širenja), nego želja da podijelimo dragocjeni dar kojega nam je Bog htio dati dajući nam svoj život.

Stoga u svjetlu ovih razmišljanja, nakon pažljivog propitivanja svih stvari i nakon traženja mišljenja stručnjaka, Mi, određujemo, kako slijedi:

Član 1.

§ 1. Ustanovljuje se Papinsko vijeće za poticanje nove evangelizacije kao vijeće Rimske kurije uređeno prema apostolskoj konstituciji „Pastor bonus”.

§ 2. Vijeće provodi svoju misiju razmišljanjem o argumentima za novu evangelizaciju, potiče i odabire odgovarajuće oblike i sredstva i promiče njezino ostvarivanje.

Član 2.

Rad Vijeća se odvija u okviru vlastite nadležnosti, zajedno s drugim institucijama i dikasterijama Rimske kurije, stoji na usluzi mjesnim Crkvama, a osobito onim područjima kršćanske tradicije gdje se vidljivije očituje stvarnost sekularizacije.

Član 3.

Iz zadaća Vijeća izvode se dužnosti:

1. produbljanje teološkog i pastoralnog smisla nove evangelizacije;
2. promicati studije, širenje i korištenje papinskog učiteljstva s obzirom na argumente nove evangelizacije, u uskoj suradnji s biskupskim konferencijama, koje mogu, za to, osnovati određene ustanove.
3. inicijative u vezi s novom evangelizacijom: objaviti i podržavati one koje su već poduzete u različitim mjesnim Crkvama, poticanje ostvarivanja novih inicijativa, uz aktivno prikupljanje onih snaga koje se mogu naći u ustanovama posvećenoga života kao i zajednicama apostolskog života, ali i udrugama vjernika i novih zajednica;
4. primjenjivanje novijih oblika društvene komunikacije i njihovo ocjenjivanje i skrb kako ih iskoristiti kao instrumente nove evangelizacije;
5. poticati upotrebu „Katekizma Katoličke Crkve“, koji bitno i potpuno sadrži sveukupnost vjere za ljude našega vremena.

Član 4.

§ 1. Na čelu Vijeća je jedan nadbiskup kao predsjednik, tajnik, podtajnik i odgovarajući broj službenika u skladu s utvrđenim normama u apostolskoj konstituciji „Pastor bonus i “Regolamento Generale della Curia Romana”.

§ 2. Vijeće ima svoje članove koji mogu imenovati posebne savjetnike.

Želimo da Naše odredbe koje su dane ovim Motu proprijem budu valjane i djelotvorne, sada i u budućnosti, čak i ako bi se nešto protivilo, pa čak i ako je vrijedno posebnog spomena, i odlučujemo da stupi na snagu od dana objavljivanja i proglašenja u listu “L’Osservatore Romano”

Dano u Castel Gandolfu, na 21. rujna godine Gospodnje 2010., na blagdan svetog Mateja, apostola i evanđelista, u godini šestoj Našeg pontifikata.

